

att vara ensam är inte det som skrämmar mig

, du ser, jag har suttit i ensamheten och liksom möt döden, och liksom varit i så mycket smärta, hela kroppen, vart enda cell skriker i smärta, smärta, och liksom slagit upp armarna i lyften och sa, okej, låt oss gå, låt oss gå in i det okända du och jag. Känt beröringen av den tomhet. Och liksom, det är okej... Allt är okej.

Men jag blev inte in släppt, min kropp kämpade för mig även om jag va beredd att lämna, ni ser en människa dör inte så lätt, de är liksom krafter som kämpar för att hålla oss kvar, på gott och ont. Iaf, de kändes lite snöppet, kände mig lite snuvad faktiskt. Jag menar jag var redo, jag stod klar, jag väntade på min lift men liften kom aldrig. Och inte nog med det, efter det så började en annan känsla krypa in...

Tänk om jag faktiskt dog, och jag blev ersatt av en kopia. För sen den dagen, så har jag känt mig som en total främling, inte bara emot andra människor, vilket är fullt normalt, folk lever i en allt galnare och mer överklig verklighet, nej, emot mig själv. Jag ser mig själv i spegeln och jag ser inte mig, jag ser någon som ser ut som mig, men känns som någon annan. Som typ gillar vad jag gillade, fast inte helt ut, inte 100 %, utan en mer ljummen liksom kanske till 60 %, typ detta är okej, men det kan också lika gärna vara, grej... Och det är i den sinnesstämningen jag tassar runt och är liksom högbetald IT idiot, som sysslar med Kubernetes, Linux, har ansvar, osv. Det är i denna mentala nivå jag försökte vara en gift man som tog hand om en katt, ungefär som om alla dessa saker var riktiga och viktiga...

Ska dock säga att det finns tillfällen där det känns som jag vaknar till liv igen, ett exempel är att jag blivit utnämnd att leda deras Azure migreringsprojekt. Vilket kommer förmodligen bli en big deal, om det blir så som jag luskat på så blir det svårt att inte gå den vägen, men iaf, jag hoppas inte, kommer den dagen så kommer den. Men diskutera stora event, planera dem, ta ansvar för dem och leda dem. Detta fuller mig med kraft. Jag känner hur hela kroppen surrar.

Men skulle säga rent allmänt, till 97 % av tiden, så känns allt menlöst och dött. Och jag har märkt att förhållanden inte ändrar på det. Dem gör det en stund, ett tag, så gör dem saker intressanta igen, men det går över, det går över och blir menlöst och dött igen, fast denna gången så är man fast i att försöka göra någon annan glad, samtidigt som en själv är grovt olycklig, och hur kan den energin inte smitta av sig till sin partner? Jag menar det är klart den gör... och man ser den här personen sjunka också, ner i en energi som liknar det träsk du är i, och skuldkänslorna kommer in, och man tänker varför drog jag in dig i detta? Så leva ensam skrämmar inte mig, inte det minsta, inte att dö själv, om något så är väl det jobbigare än att dö med vänner och familj runt omkring en? Antar att det är för att den som är döende inte ska känna sig ensam, men det kanske är det enda vettiga sättet att möta döden? helt själv... För tro mig det finns inget skrämmande med den energin som möter en där. Tom, iskall tomhet som osar förståelse, och villighet att ta dig bort ifrån smärtan.

Smärtan, den som gnager sig djupare och djupare in i dig,
smärta som aldrig tar slut,

smärta som hade drivit dig vansinnig om du varit stark nog att reagera på den,
i stället äter den långsamt upp dig inifrån medans du lider i tystnad.

Skulle säga att vi tror förhållanden ska lösa våra problem så som vi tror massa pengar kommer lösa våra problem, men skulle säga att det är tvärtom, massa pengar och förhållanden belyser våra problem än mer. Själv, så tror jag att jag hela denna tid bara längtat tillbaka till det sårbara tillståndet jag va i, då döden kom

förbi, satte sig bredvid mig, höll i min hand tills den blev frusen. Och allt jag gör är bara att fördriva tiden tills jag är där igen.

Så är inte helt utan känslor, men det är en ljummen känsla ofta, en till 60 % det är okej men kan också lika gärna vara, grej...

och det är okej...

allt är okej...

för jag vet nu, att allt vansinne har ett slut. Jag önskar bara att kärlek kunde vara sann lite längre. Att det va lite lättare att sova. Att min trasiga kropp inte alltid påminde mig om hur trasig jag är. Att världen inte va totalt galen och totalt dedikerad sin galenskap. Men jag hoppas inte längre... gör du?

detta är vad världen är, och detta är vad människor är, och ingenting av det som är, är en slump, allt har vuxit i den jord vi vanvårdat, blundat för våra egna fel och stirrat blint på andras, snabba med att peka finger, överallt utom att rikta den mot oss.

Vem är du i spegeln, egentligen? För om jag inte är du. Då är du någon annan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten